Hauszknecht Fanni: Tök-életes

- Pardon, maga is vevőre vár?
- Igazán értékelem a humorát …
  Miből gondolja, hogy befutó lehet?
  Maga Tökkelütött! Szörnyen heges!
- Beképzelt Tökfej!
  Maga is röhej!
  Lámpásnak vacak,
  Dísznek meg kacat.
  Sütéshez vén,
  Akár egy rém!
- Míg én ijesztgethetem az embereket,
  maga gyerekzsúron szenved, szeletekben.
- Inkább végzem rendes sütőtökként,
  mint sem Halloweenkor ijesztő rémként!

Ekkor egy vevő ráütött a Tök-fejére:
- Ez biztos jó édes, megesszük estére.
Majd a sütőtökhöz lépett:
- Ebbe meg beleállítjuk a mécsest.
A két tök rémülten egymásra meredt,
az eladó sietve rávágta, hogy: remek!
Gyorsan kiszámlázta a tök-étkeket,
s hozzátette: a választás tökéletes.

Tatabánya, Dózsa György Sportiskolai Általános Iskola
3. osztály

Lantos Kamilla Izabella: Élet

Az élet nem más, mint egy szél.
Hamar elfut, mégis él.
Csak gondold el,
hogy minden kérdésedre felel.
Azt lásd, milyen jó az élet,
ha nincs család, nagyon félhet.
Csak egy szó, ami kellhet,
ez a szó nem más, mint a szeretet.
Jó, ha nevetünk vagy táncolunk,
van, amikor sírunk vagy háborgunk.
De a barátság is jó,
olyan, mint egy pillangó.
Táncolva süt a napokba,
és szép írást hoz a lapokra.
Az élet nem más, mint a szél.
Hamar elfut, mégis él.

Tatabánya, Szent Margit Általános Iskola
4. osztály

Tóth Jázmin: Társadalmunk

Zord világ, fekete fehér minden,
Emberek tömörülnek egy két személyes liftben.
Kezükben telefon, életük semmi,
Készülnek a világot tönkretenni.
Bűneiket már nincs idő javítani,
Kezdik a szeretteiket eltaszítani,
Hiszen a telefon fénye segíti őket elvakítani.

Tatabánya, Herman Ottó Általános Iskola
8. osztály

Kerékgyártó Sára: Táskámban van…..

50 tankönyv, 40 zsepi,
Mi erre a jó szó?
Talán happy?
Kicsi tükör, elemlámpa,
Ezt viszem az iskolába.
Táskám orrán sünök ülnek,
Tolltartómon is ők csücsülnek,
Ők segítenek nekem,
Ha terhem cipelem.
Szalámi a szendvicsembe,
Megrohadva fekszik benne,
Azt hiszem, már kidobom,
Irományom beadom.

Tatabánya, Dózsa György Sportiskolai Általános Iskola
4. osztály

Makovics Bertalan: A nappaliban

A nappali házunk azon része,
Hol együtt van a családunk egésze.
Ha megjövök az iskolából,
egyből leütöm itt a sátort.

Ledobom a táskát, kabátot, sapkát,
s köszöntöm anyát, ki már várt rám.
Jönnek a bátyáim is szépen, sorban
s csak egyre nő a zaj a nappaliban.

Mindenki mesél egy-egy sztorit,
mi az új hír, ki írt dolit.
Eközben kisöcsém Bátor
Egyre csak pakol és rámol.

Valaki azért mindig figyeli
ne hogy kiboruljon a bili.
Apa is megjön a munkából,
s már kérdezi mit hoztál az iskolából.

Aztán jön a várva várt vacsi
végre asztalhoz lehet ülni.
Persze most sincs nagy csend
de hát ekkora családban nem is ez a rend.

Lassan ki ürül a nappali már
csak a szúnyog, hangját hallani.
Holnap kezdődik minden újból,
de én már nem kezdek új sort.

Komáromi Dózsa György Általános Iskola
4. osztály

Káfony- Házi Hella: Szünet után

Nem akartam visszajönni
e zajos osztályba,
nem akartam belenézni
a nyelvtan házimba.

Nem akartam visszajönni
sok lassú órára,
nem akartam visszaülni
a suli padjába.

Nem akartam magolni a
sok témazáróra,
nem akartam figyelni a
hosszú tananyagra.

Nem akartam megtanulni
a város fogalmát,
nem akartam megérteni
a matematikát.

Nem akartam kifaragni
a ceruzáimat,
nem akartam elővenni
a vonalzóimat.

Nem akartam megenni a
menzán kapott kaját,
nem akartam elfogadni
történelmünk titkát.

Nem akartam ide jönni,
de mégis itt vagyok,
nem szeretnék itt maradni,
de mégis maradok.

Tatabánya, Szent Margit Általános Iskola
5. osztály

Szendi Anna Viktória: A színek

Kék nyugalom,
Vörös bizalom,
Zöld kitartás,
Fehér megtisztulás.

Királykék bölcsesség,
Korall szeretet,
Fekete sötétség,
Szürke tisztelet.

Az idő múlik,
A színek megmaradnak,
Néha változnak,
Sose múlnak.

Ácsi Gárdonyi Géza Általános Iskola
5. osztály

Pfneiszli Patrícia:
Ami a szívemet nyomja

Ami a szívemet nyomja
Szomorú sorsommal
Nem tudok békülni,
Hogy messze hazámtól,
Kellene majd élni.
Pedig jó a sorsom
Senki nem bánt engem,
Csak szép hazámért,
Sajog az én lelkem!
Elszakadok tőled
Mint fától a levél,
Messze idegenbe
Szívem mit is remél?
Szép magyar szavakat
Hazai ízeket,
Miktől elönti
A szeretet szívemet.
Rohanok majd haza
Nem tart ottan semmi,
Életem végéig
Otthon akarok lenni!
Hallani vélem
A Duna csobogását,
Szomszéd gyerekek,
Vidám kacagását.
Balaton vízének,
Lágy hullámzását,
Nagymamám kezének,
Édes dajkálását.
Szinte hallom az esték,
Csodálatos csendjét,
Hazám erdőinek
Madárcsicsergését.
Ha nem mehetnék haza
Szívem bele halna,
Azonnal meghasad
Nagy bánatomba!
Ne vigyél el engem
Kedves Édesanyám,
Az én életem,
Ti és az én hazám!
Édes mostohája
Magyarok népének,
Csak itt lelhetem meg
Az én békémet!
Csak itt lehetek boldog
Hol szülőföldem van,
Itt érezhetem
A legjobban magam!
Ablakom alatt
Egy madár is elszáll
Mi más a csőrében
Egy kis szalmaszál.
Szegény árva
Szomorú madárka,
A helyét a világba
Bizony nem találja!
Hazám nélkül élni / Magányosan menni,
Ami szívem nyomja / Hontalannak lenni!

Komáromi Petőfi Sándor Általános
6. osztály

Nagy Letícia: Idő

Száll az idő,
mint az eső.
Soha nem áll,
mindig elszáll.

Száll az idő,
mint a madár.
Felhők szárnyán
egyre csak száll.

Folyik az idő,
mint a folyó.
Soha nem áll,
mindig sodró.

Folyik az idő,
sodor egyre,
vizek szárnyán
csobban szerte.

Tata, Vaszary János Általános Iskola
6. osztály

Papp Borbála: Boszorkányság

A boszorkányok gonoszak és csúnyák,
de kicsi korukban még aranyoskák.
Alig várják a varázspálcát,
hogy kezdődhessen a csintalanság.

Amint nőnek, egyre huncutabbak,
tinédzserként varázskönyvet alkalmaznak.
Abban a könyvben van a sok bűbáj,
a főzet kotyvaléka zölden bugyog már.

Elvileg pirosnak kellene lennie,
„Túl sok egérfarkat tettem bele!"
Gondolkodott így egy boszi diák:
„Hátha segít még a denevérszárny!"

Éjszaka a seprűjükön lovagolnak,
néha szellemekkel találkoznak.
Régen mindig viszálykodtak,
most pedig sülve-főve együtt vannak.

Varázsoltak, gonoszkodtak,
náluk senki nem volt rosszabb.
De az emberek rájöttek a trükkre,
a boszorkányoknak annyi, végre!

Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola
5. osztály

Bogdán Cintia Kiara: Őrült reklámok

Suliból hazafelé az az első gondolatom,
mi mehet a tévében, ha bekapcsolom?
Tán most adják a Jóban Rosszban-t vagy a Szulejmánt?
Ezek is jók, de mindent visz a Magellán!

Bemegyek az ajtón, leülök a kanapéra,
nézem, a Sztárban sztár menne fél órája!
Helyette lábgomba reklámmal húzzák az időt,
Ezzel előznek MINDENKIT a tévé elől!

Félmeztelen férfiak rohangálnak a fürdőszobához,
nem értem, mi köze van az Oldszpájsznak a férfivá váláshoz?
Pár perc múlva egy szakállas fickó motorozik vidéken,
ahol barátra lel egy kecske személyében.

Már celebek is szaladgálnak az utcán,
Nejmár borotválkozik, Enrike meg csipszre riszál.
Bezzeg, Ábel nem csinál mást, csak köhög.
Fluilmucilra vár, és a nyelvén: a „Miért?" szó pörög.

A mai világban elég csak a reklámokat figyelni,
ha bármi bajom van, meg tudom magam gyógyítani.
Így felnőtt koromra teljesen egészséges leszek.
Ha a tévéből továbbra is ennyi TUDÁST összeszedek.

Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola
7. osztály

Szabó Lilla Adrienn: Sajnálom

Sajnálom, régen még nem ismertem a világot,
Eleinte nem tudtam, ki segített, s ki ártott.
Sajnálom, hogy nem éltem úgy, ahogy meg van írva,
Az én életemet nem az Ördög, hanem az Isten írta.

Sajnálom, hogy nem szólt több sor a boldogságról,
De ígérem a legszebb mosolyt hordom mától.
Bánom, hogy megfordult bennem, hogy föladjam,
Nem becsültem mindig meg azt, amit kaptam.

Sajnálom, hogy nem néztem szét jobban körülöttem,
Egyenes utat is járhatnék, de én körbe jöttem.
Sajnálom, hogy kiabáltam, hogy sokan halljanak,
Már tudom, többet érnek az őszinte, halk szavak.

Sokszor nem figyeltem az aprócska jelre,
Mert számtalan gondolatom látatlanná tette.
Egy egész mesét állítottam fel az életemről,
És teljesen a valósághoz hűtlenül éltem ettől.

Sajnálom, hogy nem éreztem, valahova tartozok,
Hogy úgy láttam, ezek csak földbe tiport holt sorok.
Sajnálom a szavakat, melyet dühömben mondtam,
Elfelejteném, kihúznám őket szépen sorban.

Sajnálom, hogy bizakodtam, mikor nem kellett volna,
Ezzel a saját reményemet temetve porba,
A hibáimat fellövöm a csillagos égre,
Felrepülnek, lehullnak, s eltűnnek a mélybe.

Tata, Vaszary János Általános Iskola
8. osztály

Kürti Laura: Minden rosszban van valami Jó!

Felkeltem reggel fogat is mostam,
Megfésülködtem, a müzlit is befaltam,
Mindent leellenőriztem, jól bepakoltam,
Nagy boldogan a suliba indultam.
Mikor odaértem, kezdődött az óra,
A terembe is csak futva értem oda,
Amikor a tanár belépett, meg is lepődtem
Rájöttem, a töri cuccom otthon felejtettem.
Be is írtak a naplóba egy fekete pontot,
Mikor az iskolarádió az órába rontott.
Amikor kicsengettek, rohantam haza.
Egy rossz nap után jól esik a kaja.
Hazaértem, kicsit pihiztem,
Utána a házimat be is fejeztem.
Kajáltam egy kicsit, vár már a telóm!
Cseteltem, mikor felcsörrent a tabom.
Tudom, hogy miért szóltak rám, jól kell bepakolnom!
De így tudom, a memóriámon kell javítanom!
Így már este bepakoltam, hogy biztosra menjek!
Elaludtam és alig vártam, hogy reggel iskolába menjek!

Oroszlány Hunyadi Mátyás Általános Iskola
6. osztály

Csizmadia Milán: Ó, a mai fiatalok…!

Ó, a mai fiatalok,
Megállíthatatlanok!
Ezért fogynak a boltokban
Az energiaitalok.

Vannak köztük okosak,
Lázadók, s lógósak.
A legtöbb azt gondolja:
Inkább otthon kockulna.

Délután nem otthon
Ülve tanulnak.
Helyette este 10-ig
Lent lógnak.

Azt hiszik, hogy az élet
Egy finom habos krémes.
De hamarosan rájönnek,
Hogy az nem jó, mégse.

Addig is élvezik, hogy
Könnyű még az élet.
Csajok, haverok, bulizás,
Csakis ez a lényeg.

Tatabánya, Herman Ottó Általános Iskola,
7. osztály

Karakas Helga Karolina: Dilemma

Szerelmes vagyok,
Azt hiszem nagyon.
Korog a hasam,
Nincs étvágyam.

De kit szerethetnék?
Netán Ödönkét?
Vagy a Pistikét?
Esetleg Petikét?

Hiszen nem ismerek
Ilyen nevű embereket.
Akkor ez nem szerelem,
Csak sajog a fejem.

Mitől is sajog?
Mitől is sajog?
Kata néni jajog,
Futásod ismét karó.

Mit tehetnék Kata néni,
Fáj a lábam, tessék nézni.
Esküszöm, nem hazudok,
Aztat én nem is tudok.

Belepirulnék az első szóba,
Dadognék csak makogva.
Higyjen nekem Kata néni,
Fáj a lábam, tessék nézni.

Tatabánya, Herman Ottó Általános Iskola
7. osztály

Sterczer Zsolt: A télherceg születése

Vonszolva magam az északi utakon,
Szorongva, keresve. Kit? Magam sem tudom.
A hegyekről magányosan nézek délnek,
Füst, fény csípi szemem: ősi tüzek újra élnek!
Elegem van, lefekszem az ismerős hóba,
Így fut el, mint nimfa, az óra.
Hideg szél nevetgél az üdítő hó felett,
Vigyáz, óvatosan játszadozik a herceg mellett.
Csillag vigyázza álmát, hó takarja testét.
Kellemesebb nem is lehetne, gyógyítja a lelkét.
Halott a gyermek, halk szavú, örök bölcs.
Nem más a tűznek, mint nekünk egy szemölcs.
Fekete gyöngycsepp gördül elő a szeme mögül,
Felszárítja a szél: jobb szereti a tél, ha örül.
Jégkirály emeli fel a gyermeket, mesél.
S meséi életre kelnek, ahogy a holdfény életre kél.
S karjába veszi szerelme az ifjú herceget,
Így nézik, ahogy a hó világot temet.

Tata, Eötvös József Gimnázium és Kollégium
12. osztály

Czettisch Kinga: Kell...

Kell a kapcsolat,
Kell az érzelem,
Kell a társulat,
Jó, hogy létezem!
Kellenek virágok,
Kell szép táj,
Kell, hogy lássak világot,
S mosoly derül rám.
Kell reggel,
Kell este,
Kell délben,
Kell békében.
Kell betegségben,
Kell egészségben,
Kell világszerte,
A nagy rengetegben.
Kell, hogy lássalak,
Szívembe zárjalak,
Kell, hogy társam légy,
S maradj velem, még-még- még....

Oroszlány, Hunyadi Mátyás Általános Iskola
8. osztály

Hanzli Kevin: Szerelem

Bárcsak elmondhatnám, mit érzek
Mikor arcodat meglátván, eszemet elvesztve
Azon töprengek,
Miért lehetsz te szépséges ennyire.

Arcodat, melyet a Nap és a Hold
Ragyogja be egyszerre,
Szépségedet, mihez fogható a világon még nem volt.
Bárcsak elmondhatnám: szeretlek, s hogy mennyire.

A szemeid csillogását, mi megvakít,
Mosolyodat, mi elandalít
Bárcsak magaménak tudhatnám!

A fellegekben szárnyalok szép neved hallatán,
Hangod csengéséstől melegséggel telik e szív.
Csókod, ölelésed éjjel-nappal csábít.

Éjjel, mikor felnézek az égre,
A sok gyémántként szikrázó csillag
Láttán te jutsz az eszembe.
Bárcsak itt lennél velem, bárcsak!

Mert te mindennél jobban énnekem
Hiányzol.
Bárcsak mi ketten
Lennénk e világon!

Székszendi Öveges József Általános Iskola
8. osztály

Venczák Szonja: Vers a kút mélyére

Szembeszállni emberekkel, mint egy szomorú regényben,
Rossz szituációkban, rosszkor, rossz helyen.
Keresik az álnokok a gyengeségedet,
Körberöhög az egész világ, ha egy apró hibát vétesz,
Megaláztatások, rossz tréfák, mik tönkre tesznek,
Könny csordul az arcodon, s közben kinevetnek.
Sírva szaladsz hazafelé a halálon töprengve,
Feladod az életed, s nem hiszel már semmiben.
Hidd el, lesznek, akik a pozitívat próbálják benned látni,
Vannak olyanok, akikre tényleg lehet számítani,
Akik arcodra őszinte mosolyt tudnak csalni,
Szomorú percekben végig vigasztalni.
Akik karjukat nyújtják érted a kút mélyére,
Akkor is, ha már nem látod onnan a fényességet,
Akik felhúznak téged a mélyből közösen,
Akik nem hagynak elveszni téged a sötétben
És nem szégyen barlangodba néha visszatérni,
Csak egy pár napra vagy percre megpihenni,
Gondolataidba messze-messze elsüllyedni,
Az életet egy másik szögből figyelni.
De ne maradj ott túlságosan sokáig,
Élvezned kell a lét csodáit,
Ki kell járnod az élet iskoláit,
Amíg lehet, becsülni társaid!
Mert ők azok, akik felhúztak a mélyből,
Kik miatt lelked eltelt a reménytől,
Kik megmentettek ettől az egésztől,
Kik megvédtek téged sok- sok személytől.
Ők megtettek érted minden kerülőt,
Légy te is ugyanilyen lelkes segítő,
S ugyanilyen kedves, s szívderítő,
De főként minden jót hálásan megköszönő.
Szembe szállni emberekkel, mint a legújabb regényben,
Hol egy új ember figyel, mosolygó szemekkel.
Keresik az álnokok a gyengeségedet,
De te őket többé nem mutatod meg.
Most te nyújtod karod a kút mélyére,
Talán épp egy életet mentesz meg.
Mert a sötétből igazán csak egy dolog húzhat fel,
Ez nem más pedig, mint a baráti szeretet.

Tatabánya, Felsőgallai Széchenyi István Általános Iskola
7. osztály

Balogh Szebasztián László: Ez a 21. század!

Tablet meg telefon mindenki kezébe,
órán se gondol másra, csak a jó zenére.
Rögtön szelfi csattan az osztályban,
fel a facebookra, mennyi lájk van a posztjában.

Zene a fülesbe, közben a fészbukk megy,
bezzeg a matek mindenkit kettészed.
Dolgozat közben mindenki puskázik,
aki lebukik, az meg ráfázik!

Szép lassan felnőnek a diákok,
S addigra nem lesznek olyan „királyok”!
Nagy korukban sorra megbánják,
hogy a tanulás helyett a gépet nyomkodták.

Tatabánya, Móra Ferenc Általános Iskola
8. osztály

Rácz Berill Szófia: Gyermeki lélek

Emlék fájdalmat szülhet,
az pedig jól el nem sülhet.
Kit sírás megnyugtat,
annak új utat mutat.

Fájdalom helyett szeretet,
mit gonosz el nem vehet.
Boldogságod szíved őrzni,
rémálmod el nem űzi.

Mint sok-sok angyal az egekben,
táncoló pillangók a lelkedben.
Hát nem csodás!?
Ez a boldogság?

Remények, mik meg nem haltak,
gyermekszívben megmaradtak.
Álmok, mik teljesülnek,
új szívet ébresztettek.

Homály fátyla borítja az eget,
megvilágosít egy lelket.
Melyben egy élet harcol,
s bele új védjegyet karcol.

Tata, Vaszary János Általános Iskola
6. osztály

Kozsán Leó: Deviancia felhőin

Deviancia felhőin ég sötéten ég,
Utam nihil felszínén céltalanul lépem,
Testem minden pontjáról a bőröm tépem,
Hogy befedjem, hogy védjem hegeim,
Miként sebek iránt vágyni vélnek.

Törött pohárba öntöm vörös alakod,
S mint mindened padlóra hull, nézem.
Egész egzisztenciám véteknek érzem,
Infinit szkepszisként tartom a lakom.
Deviancia felhőin találom alanyom.

Mint szél az arcom körül,
Nem látom, de tudom, itt van.
Végtagjaiban az erek összefogtak
Végtagjain a sebek összeforrtak.

Megfogant, megszületett az inszeminátor,
Melynek manifesztációi az érdektelen,
Az immorális, a tirannikus ágból
Vihart kreálnak ezen őszi télen.

Mindez része annak, mit érzek,
De van egy dolog, mit nem értek:
Deviancia felhőin az éj oly vár,
Vágy iránti vágy, hol vagy már?

Tatabánya, Bárdos László Gimnázium
10. osztály

Keszőcze Patrik: Olajfolt

Fekete olajfolt az utcán,
Tükréről emberek néznek,
Durcán.

Fekete olajfolt az utcán,
Fekete-fehér valóság tükre,
Tökre.

Fekete olajfolt az utcán,
Tükrében emberek fején géz turbán,
Kurtán.

Fekete olajfolt az utcán,
Tükrérről hullák merednek,
Furán.

egy fekete olaj pocsolya…
Csorgó nyállal harcolni érte,
Megérte?

Tatabánya, Bárdos László Gimnázium
10. osztály

Zsohár András: Végítélet-haiku

Vaksötét homály
Kell fény, csillag, bármi más
Tűz pislákolás
Erők csatája
Hol jó és rossz egybeforr
Menny ez, vagy Pokol?
Kabócák sírnak
Kifordult, száraz patak
Domb a völgy alatt
Tüzes glória
Törött szárnyak, emlékkép
Angyalcsattogás -
Felkeltem. Nem volt ez más:
Ítéletnap-látomás.

Tata, Eötvös József Gimnázium és Kollégium
11. osztály

Batykó Eliza: Válaszra váró

Néha jó lehet olyannak lenni,
aki a törésekben vonásokat lát.
Egy matematikus pap segíthetne Istenhez
precízen kimérni az imát,
hogy pont oda térdelhessek,
ahol minden gondolatomat hallani,
mert a titkokból vesekövek lesznek,
meg epekövek, végül szívkő.
És a szívkövet nem lehet elhagyni,
csak kisírni lehet talán,
ha meg lehet szabadulni tőle egyáltalán.

Tata, Színes Iskola
10. osztály

Körtvélyfáy Zoé: Könyörgés a Halálhoz

Ó, édes Halál, ments meg az élettől,
Ments meg e rettenetes földi szenvedéstől.

Jöjj el értem, mikor már saját vérembe fulladok,
Segítséget kérni mástól (már) nem tudok.

Ó, édes Halál, ments meg önmagamtól,
Önmagamtól, hamis gondolataimtól.

Hamis gondolataim mardosnak legbelül,
Szabadulni, menekülni nem tudok ezektől.

Nincs hová mennem, nincs hová bújnom,
Megszűnt az otthon, nincs kihez futnom.

Egyedül maradtam, egyedül önmagammal,
Ez a legrosszabb társaság, amit kívánhattam.

Szívem s lelkem fohászkodik érted,
Minden porcikám arra vár, érints meg, kérlek.

Szabadíts ki engem földi ketrecemből,
Ebből a törékeny, gyenge porhüvelyből.

Vezess vissza oda, ahová tartozom,
Az örökkévalóságba, ami az otthonom.

Tata, Színes Iskola
10. osztály

Pencs Attila: Egy közülünk

Ha túlélte volna a rákot,
Már meghalt volna autóbalesetben.
Vagy belefulladt volna ebbe a
Füstölő közöny-tengerbe,
Amit valakik egónak hívnak.
Vagy szénné égette volna
A kamaszlánya őszintesége.
Vagy a mindennapok fontak volna kötelet a torkára,
És felakasztották volna a kilátástalanság kampójára.
A tehetetlenség szúrta volna ki a szemeit,
És szegény nem látta volna, ahogy
Belesétál a középszerűségbe.
Összenyomták volna az elvárások,
És a nagy súly alatt képtelen lett volna továbblépni önmaga bánatán.
Nem tudta volna, mit akar kezdeni az életével,
És nem élte volna túl, hogy a laptopja előtt görnyed, álmokat keresve,
Amiket aztán a sírig kergetett volna.
Persze, egyikből sem lett volna semmi, ő is csak egy volt közülünk.
Ha túlélte volna a rákot, sokat szenvedett volna,
És csak akkor lett volna boldog, mikor elélvez, vagy drogozik.
Így is csak ettől volt boldog.
Nem élte túl a boldogtalanságot.

Tatabányai Bárdos László Gimnázium
12. osztály

Varga István: Valóság

Mit ér a lélek, ha a külső – mint a szemétdomb – teli van szilánkokkal?
Senkinek nem kell egy üveg szabdalta lélek.
A külső a,z mi lényeg most már.
Rajzolj meg úgy, ahogy szeretnéd, hogy kinézzek, de ha egyet kérhetek, utána tépjél el.

Az álomvilág, nemhiába álom, gyakran sajnos nem válik valóra;
Hiába a szív, hogyha egy bizonyos nem vár másra, csak „A Tahóra."
De te ugyanúgy vársz, állsz, tűrsz, s bírod.
Évek múlva majd társz, hálsz, züllsz és ásod a sírod.

Vajon mit ér ez a földi lét?
Nem baj, éljük, amíg lehet.
Elmúlás: Bizony, fájdalmas
De erről senki sem tehet.

Tatabányai Szakképzési Centrum Bláthy Ottó Szakgimnáziuma, Szakközépiskolája és Kollégiuma
11. osztály